

Arrest

nr. 309 138 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds sinds 2015 op het Belgische grondgebied en doorliep twee procedures inzake internationale bescherming.

1.2. Op 23 november 2018 trad verzoeker in het huwelijk met zijn Belgische partner, mevrouw C.L., en verkreeg op 1 juli 2019 een F-kaart op basis van gezinshereniging.

1.3. Verzoeker werd op 26 februari 2020 veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent wegens ernstige zedenfeiten op zijn minderjarige stiefkinderen.

1.4. Op 11 mei 2021 werd verzoekers Belgische dochter geboren.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 27 juli 2021 een beslissing tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 april 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van tien jaar.

1.7. Verzoeker diende vanuit het gesloten centrum een derde verzoek om internationale bescherming in dat op 28 april 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd bevonden.

1.8. Verzoeker diende op 21 juni 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter.

1.9. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge trof op 24 juni 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.10. Verzoeker diende op 17 november 2022 wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 mei 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.12. Verzoeker diende op 16 juni 2023 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 september 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.14. Verzoeker werd op 8 november 2023 geïnterpelleerd door de politie van Lier wegens illegaal verblijf.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 november 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.16. Verzoeker diende op 19 december 2023 een vierde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn minderjarige Belgische dochter.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 februari 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.12.2023 werd ingediend door:

Naam: A.(...)-N.(...)

Voorna(a)m(en): I.(...) T.(...) A.(...)

Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende in (...)

Alias: A.(...) I.(...) T.(...) A.(...) °(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn minderjarige dochter A.(...)-N.(...) Z.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van art.40ter van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht dient evenwel opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Er werden geen nieuwe elementen aangebracht die heden tot een andersluidende beslissing zouden kunnen leiden.

Er werd ten aanzien van betrokkene op 12.04.2022 een inreisverbod genomen voor een periode van 10 jaar, dit omwille van de zéér ernstige feiten die betrokkene heeft gepleegd. Voorafgaand werd aan betrokkene

verblijfsrecht op 21.07.2021 een einde gesteld gelet op deze zeer ernstige feiten van openbare orde. In voormelde beslissingen werd uitvoerig ingegaan op het gevaar dat betrokkene persoonlijke gedrag uitmaakt voor onze maatschappij en een afweging gemaakt met betrekking tot betrokkene persoonlijke situatie (de sociale en economische integratie, zijn gezinsleven, de lange tijd dat hij hier reeds verblijft, de banden met het land van herkomst, ...). Er werd beroep aangetekend tegen voormelde beslissing, dit beroep werd verworpen bij arrest 266 618 dd. 13.01.2022. Tegen de weigeringsbeslissing dd. 12.05.2023 naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging dd. 17.11.2022 werd er geen beroep aangetekend. Opnieuw dient vastgesteld dat er ook heden helemaal geen nieuwe elementen voorhanden zijn om een positieve beslissing te kunnen nemen. Wei integendeel, inmiddels is betrokkene ook niet meer gezamenlijk gevestigd met de referentiepersoon (cfr. infra); hij heeft adres gekozen te Lier, daar waar het kind nog in Izegem woont.

In 2019 werd betrokkene 2 keer door de Politierechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een geldboete van € 1600 met uitstel voor 3 jaar voor € 800 met verval van het recht tot sturen voor 1 maand omdat hij geen houder was van een geldig rijbewijs.

Op 26.02.2020 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 2 jaar met probatie-uitstel voor 5 jaar uit hoofde van verkrachting met behulp van geweld te hebben gepleegd. zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, die gepleegd werd op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar niet had bereikt maar volle tien jaar oud was, met name op C.(...) F.(...) geboren op (...), met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten de stiefvader; en van aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon of met behulp van de persoon van een kind beneden de volle leeftijd van zestien jaar, met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten als stiefvader, met name op C.(...) F.(...), geboren op (...) en C.(...) J.(...), geboren op (...). Deze feiten pleegde betrokkene tussen 01.09.2017 en 22.11.2018.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Overeenkomstig artikel 19 van het Kinderrechtenverdrag neemt de Staat alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, zolang het kind onder de hoede is van de ouders, wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.

In eerste aanleg werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Kortrijk op 16.10.2019 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 5 jaar behalve 1 jaar effectief en een geldboete van 800 euro met uitstel voor 3 jaar behalve 400 euro effectief en hij diende een schadevergoeding te betalen van 750 euro respectievelijk 1000 euro, vermeerderd met de wettelijke intrestvoet vanaf 22.11.2018 tot en met de datum van algehele betaling aan uw slachtoffers C.(...) J.(...) en F.(...). Ook hun vader C.(...) D.(...) kreeg een schadevergoeding van 500 euro.

De Correctionele rechtbank van Kortrijk stelde in zijn vonnis van 16.10.2019: "de slachtoffers werden door de feiten ernstig miskend in hun seksuele integriteit; anale penetratie van een minderjarige stiefdochter van amper twaalf jaar, schokt het maatschappelijk bewustzijn; het misbruik wordt door een kind als vernederend ervaren en heeft een Ingrijpende weerslag op het welbevinden, zelfvertrouwen en de seksualiteitsontwikkeling van het slachtoffer; beide kinderen werden ten gevolge van de feiten uit hun gezinssituatie getrokken; J.(...) woont sindsdien bij haar vader en F.(...) verblijft op internaat aan de kust; één dag per week krijgen ze bezoek van hun moeder, de kinderen dragen de nadelige gevolgen van de feiten die hen werden aangedaan; (...) beklagde bekleedde als stiefvader een gezagspositie ten aanzien van de slachtoffers; beklagde was een rolmodel dat het slachtoffer waarden en normen diende bij te brengen en hen een veilige thuissituatie moest verzekeren, zodat de minderjarigen konden opgroeien tot zelfstandige en zelfbewuste volwassenen; hoewel deze verhouding beklagde had moeten aanzetten tot een verhoogd verantwoordelijkheidsgevoel, maakte hij schaamteloos gebruik van zijn positie om de weerstand bij de slachtoffers te onderdrukken; hierdoor wordt het zelfvertrouwen, alsmede het geloof in gezagsfiguren brutaal ondermijnd, met een kwalijke weerslag op de latere persoonsontwikkelingen van het slachtoffer; de problematische persoonlijkheid van beklagde; beklagde blijft onverschillig voor de vernietigende impact die zijn handtastelijkheden kunnen hebben op de slachtoffers: beklagde is manipulatief, narcistisch, onbetrouwbaar en geeft blijk van een verstoorde empathie; het verloop van de feiten en de persoonlijkheid van beklagde (...) een maatschappelijke bezorgdheid oproepen ingeval van regelmatige contacten met minderjarigen."

Betrokkene werd bovendien voor een termijn van 10 jaar ontzet van de rechten van artikel 382bis Strafwetboek, met name;

- in welke hoedanigheid ook deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere Instelling die minderjarigen opvangt;

- deel uit te maken, als vrijwilliger, als lid van het statutair of contractueel personeel of als lid van de organen van bestuur en beheer, van elke rechtspersoon of feitelijke vereniging waarvan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen gericht is;

- een activiteit toegewezen te krijgen die de veroordeelde in een vertrouwens- of een gezagsrelatie tegenover minderjarigen plaatst, als vrijwilliger, als lid van het statutair of contractueel personeel of als lid van de organen van bestuur en beheer, van elke rechtspersoon of feitelijke vereniging.

Het Openbaar Ministerie tekende beroep aan tegen de strafmaat van dit vonnis omdat zij meent "dat de door de eerste rechter opgelegde straf te laag is gelet op de repressieve functie die de opgelegde straf dient te hebben, waarbij deze ook dienstig moet zijn ter individuele en generale preventie. Te meer gelet op het gegeven dat de beklaagde de feiten ontkent en betwist neiging te hebben tot seksueel contact met minderjarigen. Beklaagde is geenszins bereid om enige begeleiding te volgen. Enkel door een zware effectieve gevangenisstraf is de maatschappij 'tijdelijk' beschermd."

Het Hof van Beroep te Gent stelt in haar arrest van 26.02.2020 dat "de rechtbank in eerste aanleg bij het bespreken van de schuldvraag impliciet een aantal feiten heeft vastgesteld op een omstandige wijze en met zin voor detail. Omtrent die feiten worden er op heden geen grieven aangevoerd zodat ook het hof daarvan kan uitgaan. De tenlasteleggingen zijn ten overstaan van het hof bewezen gebleven. Enkel ten overvloede nam het hof er ter terechtzitting akte van dat de beklaagde de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen in hoger beroep hoe dan ook niet langer wenst te betwisten. (...) Om redenen zoals in de grief in het grievenchrift en ter terechtzitting uiteengezet, verzoekt het openbaar ministerie dat de beklaagde strenger zou bestraft worden. De beklaagde van zijn kant beweert inmiddels tot schuldinzicht te zijn gekomen en dringt aan op probatieopschorting, minstens op probatie-uitstel. (...) Daar waar de eerste rechter een hoofdgevangenisstraf oplegde van 2 jaar, is een hoofdgevangenisstraf van 3 jaar thans meer gepast. De geldboete (van 800 euro) blijft behouden. Anders dan in eerste aanleg beroept de beklaagde zich thans evenwel op zijn recentelijk schuldinzicht en de noodzaak tot begeleiding voor zijn seksueel deviant gedrag en zijn alcoholgebruik. Hij is formeel zich thans aan probatievoorwaarden gericht op het ondervangen van die problematieken te willen onderwerpen. Het Hof onderschrijft in casu de potentiële meerwaarde daarvan in het belang van de maatschappij in het algemeen, evenals teneinde de slachtoffers te beschermen - in de mate dat zij in de toekomst nog deel uitmaken van het moederlijk milieu van C.(...) L.(...), tevens echtgenote van de beklaagde - in het bijzonder. (...) De probatie opschorting waarop de beklaagde in eerste orde aanstuurde, kan hem geenszins worden toegestaan. De feiten zijn daartoe op zichzelf objectief veel te zwaarwichtig. Daarenboven is er geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing, zoals hiervoor bepaald, aan de beklaagde overdreven sociaal of professioneel nadeel zal toebrengen. Ook het openbaar ministerie adviseerde terzake trouwens negatief."

Betrokkene werd definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met probatie-uitstel van 5 jaar voor 2 jaar en een geldboete van 800 euro met probatie-uitstel voor 3 jaar. Het hof bevestigde de ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid Strafwet en artikel 382bis Strafwet voor 10 jaar (zie supra). Onder probatievoorwaarden mag betrokkene onder meer geen enkel contact meer zoeken of nemen met F.(...) en J.(...) C.(...) en moet hij hen ontwijken als hij toevallig in de omgeving komt, en hij dient zich in samenspraak met de justitieassistent bij een erkende gespecialiseerde dienst psychosociaal en medisch te laten begeleiden rond zijn seksuele problematiek en alle daartoe aangewezen therapieën te volgen, desnoods met inbegrip van een residentiële opname; Betrokkene mag deze begeleiding niet stopzetten zonder goedkeuring van de probatiecommissie. Niettegenstaande betrokkene zijn straf mocht uitzitten onder elektronische toezicht, staat het onmiskenbaar vast dat hij schaamteloos misbruik heeft gemaakt van kwetsbare personen. Hij houdt geen rekening met de negatieve gevolgen voor het fysiek en psychisch welzijn van zijn slachtoffers. Betrokkene mag geen contact met minderjarigen hebben. In de beslissing dd. 08.09.2023 werd reeds opgemerkt dat er Sterke indicaties zijn dat betrokkene helemaal geen contacten meer onderhoudt met zijn Belgisch minderjarig kind; op heden legt hij geen andersluidende bewijzen voor, hetgeen toch onontbeerlijk is bij onderhavige aanvraag en gelet op de specifieke situatie. Voor zover betrokkene wel nog contact zou hebben met referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat het dochttertje zich desgevallend in een zeer kwetsbare positie bevindt, temeer het risico op récidivé reëel is gelet op betrokkenes narcistische, egoïstische en manipulatieve persoonlijkheid.

Verder is betrokkene 2 keer politieel veroordeeld omdat hij een voertuig bestuurde zonder dat hij over een geldig rijbewijs beschikt. De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politie rechtbank. Hoewel de politieel veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen. Betrokkene trok duidelijk geen lessen uit zijn eerste veroordeling, waaruit blijkt dat hij geen rekening houdt met de geldende regels binnen de maatschappij waarin hij leeft.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten en zijn onbetrouwbare persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene wel degelijk een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang

van de maatschappij vertegenwoordigt. Huidige beslissing is dan ook een noodzakelijke maatregel ter vrijwaring van de openbare orde en ter preventie van nieuwe strafbare feiten. Betrokkenes persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Zoals reeds aangehaald werden deze elementen ook reeds allen besproken in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en in de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 08.09.2023, en zijn heden geen nieuwe elementen gekend die wijzen op een mate van integratie dat het het nemen van huidige beslissing zou kunnen verhinderen.

Voor wat betrokkene's familiale leven betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het asielinterview blijkt dat betrokkene een oom heeft die in België woont. Het gaat om A.(...) T.(...) S.(...) J.(...), geboren te (...) op (...), van Irakese nationaliteit. Er zijn noch in betrokkene's dossier, noch in het dossier van de oom aanwijzingen dat de eventuele banden die hij met hem onderhoudt, verder gaan dan de normale emotionele en affectieve banden. Er is in elk geval geen sprake van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn oom die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou kunnen vallen. Ook hij kan bij betrokkene's terugkeer naar Irak de contacten met hem verder blijven onderhouden via periodieke bezoeken of via telefoon, mail en internet. Voor wat betrokkene's gezinsleven betreft dient opgemerkt te worden dat de relatie met mevr. L.(...) een einde heeft genomen. Hij zou bovendien ook nieuwe partner hebben van Irakese nationaliteit, meer bepaald A.(...) T.(...) A.(...) R.(...) (RR (...)). Mevrouw zou ook zwanger zijn, ter staving daarvan werd een echo aan het dossier gevoegd. Uit de toegevoegde kopie kan evenwel niet blijken van wie een echo genomen werd en dus wie de moeder in kwestie zou zijn, noch blijken er andere gegevens op te staan. Meneer zou de vader zijn van het ongeboren kind, maar ook dat kan heden op geen enkele wijze worden vastgesteld. Hoe dan ook wordt betrokkene's persoonlijke gezinsleven ondergeschikt geacht aan het vrijwaren van de openbare orde. De relatie, voor zover zij daadwerkelijk een relatie zouden onderhouden (daarvan ligt geen enkel bewijs voor en betrokkene is nog steeds met mevr. L.(...) gehuwd) lijkt ook pas te zijn ontstaan op een moment dat betrokkene reeds zijn verblijfsrecht was verloren en het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Zowel betrokkene als mevrouw zijn van Iraakse nationaliteit. Het gegeven dat zij elkaar opzochten na jarenlang verblijf, bevestigt ook wel de omgang met andere Iraakse mensen in het ons land en de verbondenheid met het land van herkomst. Voor zover zij wel degelijk een relatie zouden onderhouden en een gezinsleven zouden willen opbouwen samen, dient opgemerkt te worden dat mevrouw er uiteraard in eerste instantie niet toe wordt verplicht om het Rijk te verlaten - zij behoudt immers haar verblijfsrecht, maar dat zij er wel samen kunnen voor kiezen hun hun gezinsleven in het land van origine op te bouwen, of elders alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Uit niets blijkt dat zij daar niet toe in staat zouden zijn, voor zover zij dit zouden wensen.

Voor wat de banden met referentiepersoon betreft: naar aanleiding van betrokkene's veroordeling door het Hof van Beroep op 26.02.2020 wegens verkrachting op zijn stiefdochter F.(...) en aanranding van de eerbaarheid op beide stiefdochters F.(...) en J.(...), werd aan betrokkene een contactverbod opgelegd. Uit de verklaring van het Ondersteuningscentrum Jeugdzorg Roeselare-Tielt dd. 03.04.2020 die hij voorlegde in het kader van zijn hoorrecht blijkt dat betrokkene ook een contactverbod heeft met de andere kinderen van mevrouw L.(...) als zij op het domicilieadres van mevrouw - met wie betrokkene tot op heden nog steeds gehuwd is - verblijven. Dit contactverbod "geldt als bodemeis vanuit de organisatie in een veiligheidsplan voor de kinde'en". Daarom huurde betrokkene vanaf 01.07.2020 een appartement op de (...) te (...), zodat hij daar kon verblijven wanneer de kinderen hun bezoekrecht bij hun moeder uitoefenden. Op 11.05.2021 werd het dochtertje A.(...)-N.(...) Z.(...) geboren. Inmiddels woont betrokkene geruime tijd niet meer samen met zijn dochter (voor zijn opsluiting in (...) woonde hij in (...)) en blijkt dat hij nog maar amper contacten onderhoudt met referentiepersoon.

Bovendien blijkt uit het strafdossier dat de moeder van referentiepersoon, C.(...) L.(...), op 20.03.2019 klacht neerlegde tegen betrokkene wegens slagen en verwondingen; ze stelde dat de relatie ten einde was; maar op 09.04.2019 bood zij zich opnieuw aan om haar klacht in te trekken; ze stelde dat alles weer goed was. Niettegenstaande mevrouw op de hoogte was van het seksueel misbruik van haar kinderen door betrokkene, stemde zij in om met betrokkene te trouwen. Zowel uit het administratief dossier als uit het strafdossier blijkt dat mevrouw gemakkelijk manipuleerbaar is en dat zij lange tijd meer loyaliteit toonde ten aanzien van betrokkene dan aan haar eigen kinderen. Betrokkene's strafblad en voormeld vonnis bewijzen dat hij niet geaard heeft om als stiefvader de lichamelijke en psychische integriteit van zijn gewezen stiefdochters J.(...) en F.(...) aan te tasten. Uit de mail van 18.03.2021 van mevrouw L.(...) blijkt dat zij zelfs bereid was haar andere kinderen bij hun vader te laten wonen opdat betrokkene samen met haar kan wonen, hetgeen het manipulatieve karakter van betrokkene staft. Door betrokkene's pervers en onverantwoordelijk gedrag heeft hij verder ook zelf het gezin ontwricht, waardoor zijn slachtoffers F.(...) en J.(...) slechts in beperkte mate nog hun moeder konden zien. Er kan geconcludeerd worden dat referentiepersoon dient beschermd te worden voor het gedrag van haar vader. De foto's en storting die werden voorgelegd naar aanleiding van onderhavige aanvraag, doen niets af aan de bijzonder ernstige feiten die betrokkene heeft gepleegd en de gevaarlijke ingesteldheid van betrokkene. Voor zover betrokkene alsnog banden zou willen - en mogen - opbouwen met referentiepersoon, is er geen belemmering dat zij contacten met hem kan blijven onderhouden

middels korte bezoeken of via de moderne communicatiemiddelen. Dat het contact met referentiepersoon moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van zijn eigen crimineel gedrag. Betrokkenes persoonlijke belangen wegen niet op tegen een fundamenteel belang van de samenleving, namelijk het handhaven van de openbare orde en de bescherming van de burgers tegen seksueel misbruik en partnergeweld.

Betrokkene kwam op bijna 23-jarige leeftijd op 06.10.2015 aan in België. Momenteel is betrokkene 31 jaar oud. Het grootste deel van zijn leven heeft betrokkene dus doorgebracht in Irak. Betrokkene volgde een Master Geschiedenis aan de universiteit in Bagdad en was verloofd (met A.(...)-A.(...) Z.(...) ° te (...) op (...)) toen hij naar België kwam (cfr. vragenlijst asielinterview). Zijn ouders, grootouders, zus en 3 halfbroers en 4 halfzussen wonen nog in Irak. In 2021 ging betrokkene bovendien bijna een volledige maand vrijwillig terug naar Irak om zijn zus te gaan bezoeken in Erbil (cfr. paspoort en beslissing CGVS van april 2022). Bij het bezoek aan de zus in Erbil heeft betrokkene geen gevaar ervaren. Betrokkene verblijft inmiddels 8 jaar in België. Uit de beslissing die een einde stelde aan zijn verblijf en de stukken die in dat kader werden voorgelegd blijkt dat betrokkene tijdens zijn asielprocedure Nederlandse taalcursussen volgde en een cursus Maatschappelijke Oriëntatie. Uit de tewerkstellingsdatabank Dolsis bleek in het verleden ook dat betrokkene op regelmatige basis interimjobs en/of andere korte tewerkstellingen aanvaardde. Zijn laatste tewerkstelling die uit het dossier blijkt, dateert van 17.04.2023. Heden is hij opgesloten; enige tewerkstelling vormt dus evenmin een belemmering voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene behaalde verder op 31.01.2020 ook een getuigschrift van een beroepsopleiding bij de VDAB voor de Vooropleiding Social Profit voor anderstaligen. Het betrof een opleiding met een luik Nederlands om in te stappen in een opleiding en/of beroep binnen de zorgsector en een luik "oriëntatie en ingroei in de social profit" om kennis te maken met beroepen, opleidingen, voorzieningen en diensten in de zorgsector en het inoefenen van leercompetenties nodig om een zorgopleiding aan te vangen. Dit attest vervangt de psychologische test door de VDAB voor de opleiding tot verzorgende/zorgkundige en was 1 jaar geldig. Betrokkene was amper 2 jaar in België toen hij de strafbare feiten pleegde gedurende een tijdspanne van meer dan 1 jaar waarin zijn slachtoffers in een klimaat van angst leefden. We nemen aan dat de veroordeling wegens zedenfeiten betrokkene heeft belemmerd om zijn mogelijke ambities voor een job in de zorgsector waar te maken. Ondanks betrokkenes werkbereidheid, kunnen we echter niet van een duurzame economische binding spreken met het gastland die huidige beslissing in de weg zou staan. Bij een terugkeer naar Irak kan betrokkene de in België opgedane ervaring meenemen om daar zijn verdere loopbaan uit te stippelen. Bovendien kan betrokkene terugvallen op zijn familie in Irak voor zijn reïntegratie aldaar, al dan niet met zijn voorgehouden huidige Iraakse partner - mogelijks heeft ook zij nog een sociaal netwerk aldaar (familie/netwerk van de ouders) waar zij op kan terugvallen. Eventueel kan ook de aangehaalde oom van betrokkene hem vanuit België mee financieel ondersteunen. Betrokkenes dossier bevat evenmin aanwijzingen van gezondheidsproblemen die een terugkeer naar het land van herkomst zouden verhinderen. Zoals reeds eerder gesteld blijkt uit de beslissing van het CGVS dat betrokkene zelf aangaf in 2021 geen gevaar gekend te hebben, en uit de analyse van het CGVS is inmiddels gebleken dat betrokkene bij een terugkeer naar het herkomstland geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen; er bleken geen hinderpalen te bestaan voor een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf. Er is dus ook wat dat betreft geen enkel beletsel voor het nemen van huidige beslissing. Uit niets blijkt dat de banden die betrokkene met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt te kunnen vormen voor de openbare orde. Door zijn lusten te botvieren op zijn minderjarige stiefdochters en door het plegen van partnergeweld heeft betrokkene fundamentele sociale waarden en normen van de samenleving miskend. Gezien zijn egoïstische, manipulatieve, narcistische en onbetrouwbare persoonlijkheid en verstoorde empathie, valt het risico op nieuwe feiten van seksueel misbruik en partnergeweld niet uit te sluiten. Zoals uit het Strafdossier en het administratief dossier blijkt, is de moeder van referentiepersoon onvoldoende weerbaar om haar kinderen tegen uw seksuele driften en zichzelf te beschermen tegen betrokkenes agressief en manipulatief gedrag. Het risico dat betrokkene zich in de toekomst nog zal vergrijpen aan minderjarigen, kan niet worden genegeerd.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het weigeren van zijn verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat hij een bedreiging en gevaar vormt en tonen duidelijk aan dat er ernstige redenen van openbare orde, nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om zijn verblijf te weigeren op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling. Meer nog deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.

*Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod dd. 12.04.2022 waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben om desondanks het verblijfsrecht te kunnen worden toegestaan, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Het inreisverbod blijft wel degelijk in voege. Betrokkene dient dan ook gevolg te geven aan het inreisverbod van 10 jaar, hetwelke hem betekend werd op 12.04.2022.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder in zijn nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, 40ter, 42, 43 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker voert tevens de niet-naleving aan van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en van het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"1.

Verwerende partij stelt dat de aanvraag van verzoeker dient te worden afgewezen omdat er sprake zou zijn van redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verwerende partij baseert zich hiertoe volledig op het Strafrecht van verzoeker.

Verwerende partij verwijst naar het Arrest van het Hof van Beroep te Gent waarbij verzoeker is veroordeeld voor feiten van verkrachting en aanranding van zijn stiefkinderen.

Hierbij dienen echter een aantal zaken mee in overweging te worden genomen.

Eerst en vooral wijst verzoeker erop dat de feiten hebben plaatsgevonden tussen 1 September 2017 en 22 november 2018.

Dit impliceert dat deze heden reeds méér dan 5 jaar geleden zijn.

Hieruit kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker een actueel gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Ten tweede heeft het Hof van Beroep van Gent reeds haar arrest geveld op 26 februari 2020 waarbij verzoeker is veroordeeld tot een straf met probatie-uitstel.

Hieruit blijkt aldus dat het arrest heden ook reeds meer dan drie jaar oud is en de probatievoorwaarden reeds geruime tijd gelden.

Verzoeker heeft de voorbije jaren zijn voorwaarden ook correct nageleefd.

Verzoeker heeft aldus een sanctie gekregen voor de feiten zoals vermeld door verwerende partij en voert deze sanctie ook volledig en conform uit en dit in overeenstemming met zijn aangestelde justitie-assistente.

Verzoeker volgt alle hem opgelegde voorwaarden stipt op en dit onder toezicht van zijn justitie-assistente.

Deze voorwaarden hebben ook reeds een positieve impact gehad op verzoeker en hebben aldus een sterk nut.

Voor de goede orde brengt verzoeker kopie bij van het verslag van de psychologe waar hij naartoe dient te gaan met de afspraken van de voorbije maanden (cfr. stuk 6), vooraleer hij werd opgesloten in het CIM.

Hieruit blijkt dat verzoeker steeds correct aanwezig was op zijn afspraken.

Tevens gaat hij maandelijks langs bij zijn psychiater.

Het feit dat verwerende partij doorheen haar beslissing herhaaldelijk verwijst naar de inhoud van het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 26 februari 2020 en het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk dd. 16 Oktober 2019 om de huidige situatie van verzoeker aan te duiden, is ook onbegrijpelijk.

Zowel in het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk als het arrest van het Hof van Beroep te Gent wordt verwezen naar de situatie van verzoeker op het moment van de feiten uit 2018, zijnde meer dan 5 jaar geleden!

Om hieruit opeens af te leiden dat verzoeker heden ten dage een "narcistische, egoïstische en manipulatieve persoonlijkheid" zou hebben, is dan ook volledig onterecht en in strijd met de huidige situatie van verzoeker.

Verzoeker heeft net probatie-voorwaarden met begeleiding gekregen dewelke hem helpen en verdere ondersteuning vanuit het justitiehuis.

De Stelling van verwerende partij dat jarenlange voorwaarden en begeleiding geen enkel effect of impact zou hebben en verzoeker onmogelijk zou kunnen veranderen, wordt door geen enkel actueel feit of element ondersteund.

Met deze elementen kan dan ook geen enkele rekening worden gehouden.

Verzoeker is immers n t verhuist om zijn ex-partner en haar kinderen (uit een vorige relatie) de nodige ruimte en rust te gunnen.

Hij heeft de relatie volledig verbroken en zich in (...) gevestigd samen met zijn nieuwe partner teneinde alle betrokkenen rust te gunnen.

Hierdoor dient verzoeker uiteraard een lange afstand af te leggen om zijn dochter te kunnen zien, doch verzoeker heeft dit uiteraard over in het belang van zijn dochter.

In casu had hij om de veertien dagen bezoekrecht met zijn minderjarige dochter en dit vooraleer hij werd opgenomen in het CIM.

Met de Stelling van verwerende partij dat gelet op het strafblad van verzoeker, zijn dochter tegen hem dient te worden beschermd en er weinig tot geen contact kan zijn tussen verzoeker en zijn dochter, gaat verwerende partij daarenboven ook haar bevoegdheid te buiten.

Teneinde de bezoeksregeling vast te leggen in een vonnis, werd de Familierechtbank te Kortrijk geadieerd, waarvan de tweede zitting heeft plaatsgevonden op 20 februari 2024 en de zaak in beraad werd genomen (stuk 7), waarop verzoeker ook in persoon aanwezig was, teneinde zijn belangen persoonlijk te behartigen.

Hierbij dient te worden benadrukt dat tot op heden noch de Jeugdrechtsbank noch de Procureur des Konings in huidig dossier betrokken zijn.

Hieruit blijkt aldus onomstotelijk dat verzoeker heden ge en actueel gevaar vormt voor de Belgische maatschappij of dat hij een onbetrouwbare persoonlijkheid zou hebben.

Verwerende partij verwijst eveneens naar de verschillende opleidingen, welke verzoeker heeft genoten, zowel in Irak als in België en naar de verschillende jobs, welke hij heeft uitgeoefend in de voorbije jaren.

Dergelijke elementen zijn niet in overeenstemming met de argumenten van verwerende partij als zou verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormen voor de openbare orde.

Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen, met name de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.

Zoals aangehaald was de huidige partner van verzoeker, mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...), ook zwanger.

Ondertussen is mevrouw T.(...) ook bevallen van een gezonde zoon op 21 februari 2024 (cfr. stukken 4-5).

Het feit dat mevrouw T.(...) zwanger was van verzoeker wordt ook erkend door verwerende partij in haar beslissing, doch verwerende partij houdt hiermee geen enkele rekening.

Dit gaat hoegenaamd niet op.

Verzoeker is, door zijn opsluiting in het CIM, niet aanwezig kunnen zijn bij de geboorte van zijn zoon, wat reeds een traumatische ervaring is voor zowel verzoeker als zijn partner.

Daarenboven heeft hij momenteel ook geen enkele band kunnen opmaken met zijn pasgeboren zoontje en kan hij, door zijn verblijf in het CIM, zijn zoon ook nog niet officieel erkennen, hoewel iedereen weet dat hij de biologische vader is van het kind.

Een kind heeft immers behoefte aan fysiek contact met zijn beide ouders teneinde met hen beide ook een band te kunnen opbouwen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen, meer bepaald minstens van art. 8 EVRM.

3.

Daarenboven kwam er op de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker dd. dd. 21 december 2023 een eerste beslissing tot weigering genomen op 12 januari 2024 (stuk 3) en een volgende beslissing op 21 februari 2024 (stuk 1).

In casu is het dan ook overduidelijk dat verzoeker geen mogelijkheid heeft gehad om binnen de wettelijke voorziene termijn van drie maanden na de aanvraag, de nodige bijkomende stukken neer te leggen om zijn dossier aan te vullen en te versterken.

Bij een aanvraag gezinshereniging dient men over heel aantal documenten te beschikken (bewijs ziekteverzekering, bewijs voldoende huisvesting, bewijs toereikende en stabiele bestaansmiddelen,...).

Verzoekende partij heeft nooit de kans om deze documenten neer te leggen noch om de nodige stukken neer te leggen waaruit blijkt dat hij zijn leven heeft omgegooid en terug op het goede pad is en de nodige stukken omtrent de zwangerschap en bevalling van zijn partner.

Dit is in tegenspraak met de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen, meer bepaald de art. 42 en 43 Vreemdelingenwet en art. 52 KB 8 Oktober 1981.

Verwerende partij heeft in deze het niet nodig geacht om te wachten op de wettelijke voorziene termijn van drie maanden na het neerleggen van het verzoekschrift teneinde verzoeker toe te laten om de documenten, voorzien in art. 40 bis Vreemdelingenwet, toe te voegen aan zijn dossier.

Door zo te handelen, heeft verwerende partij een inbreuk gepleegd op deze wettelijke bepalingen.

Artikel 42 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Wanneer verzoeker echter niet in staat is om al zijn documenten en elementen voor te brengen, is de verwerende partij niet in staat om rekening te houden met al zijn elementen.

Doordat verwerende partij duidelijk een beslissing neemt vooraleer de termijn van verzoeker verstreken is om nog bijkomende elementen en stukken voor te brengen, teneinde zijn dossier te ondersteunen en te versterken, heeft verwerende partij dit recht aan verzoeker ontnomen.

Hetzelfde geldt omtrent de toepassing van art. 43 Vreemdelingenwet, waarbij uitdrukkelijk wordt bepaald dat de verwerende partij rekening moet houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wanneer verzoeker echter niet in staat is om al zijn documenten en elementen voor te brengen, is de verwerende partij niet in staat om rekening te houden met al zijn elementen.

Doordat verwerende partij duidelijk een beslissing neemt vooraleer de termijn van verzoeker verstreken is om nog bijkomende elementen en stukken voor te brengen, teneinde zijn dossier te ondersteunen en te versterken, heeft verwerende partij dit recht aan verzoeker ontnomen.

Art. 52 K.B. 8 Oktober 1981 stelt dat men vanaf de aanvraag tot gezinshereniging tot drie maanden na de aanvraag de verdere documenten kan neerleggen om aan te tonen dat men aan de voorwaarden voldoet.

Het staat dan ook zonder enige twijfel vast dat verwerende partij dit artikel niet gerespecteerd heeft doordat er een beslissing is genomen zonder verzoeker de kans te geven zijn bijkomende stukken neer te leggen.

Hierdoor strijden partijen niet met gelijke middelen!

Het gaat immers niet op dat verwerende partij het dossier van verzoeker afwijst zonder dat er enerzijds met de relevante elementen wordt rekening gehouden en dat anderzijds verzoekende partij zelfs niet eens de kans krijgt om de nodige stukken en bewijselementen over te maken aan verwerende partij.

Het is in casu overduidelijk dat verwerende partij de wettelijke bepalingen van art. 10, 40bis, 42 en 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en art. 52 van het KB dd, 8 Oktober 1981 niet heeft nageleefd.

Sinds met al deze elementen geen rekening is gehouden en de bestreden beslissingen ook niet verder op deze elementen adequaat ingaan, is het duidelijk dat er ook sprake is van een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en verzoeker niet de kans heeft gegeven om deze bij te voegen, is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing niet naar recht heeft verantwoord.

In casu werd het zorgvuldigheidsbeginsel ook door de verwerende partij geschonden.

Er kan bezwaarlijk gesproken worden van het voldoen aan de zorgvuldigheidsplicht wanneer verwerende partij omtrent de aanvraag dd. 21 december 2023 slechts op twee weken reeds een eerste beslissing heeft genomen, welke nadien werd ingetrokken en vervangen door de huidige kwestieuze beslissing en dit vooraleer de voorziene termijn van drie maanden om bijkomende documenten neer te leggen, verstreken is.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is duidelijk.

Het nemen van een beslissing, vooraleer een wettelijk voorziene termijn is verstreken om bijkomende documenten neer te leggen maakt eveneens een schending van het rechtszekerheidsbeginsel uit.

Elke rechtszoekende mag ervan uitgaan dat een officiële instantie, zoals verwerende partij in casu, alle wettelijk voorziene termijnen afwacht, vooraleer een beslissing te nemen, quod non in casu.

De schending van het rechtszekerheidsbeginsel is duidelijk.

Door reeds een beslissing te nemen vooraleer de wettelijke voorziene termijn om bijkomende stukken en documenten neer te leggen, verstreken is, heeft de verwerende partij ook het redelijkheidsbeginsel in deze geschonden.

Elke beslissing dient naar redelijkheid genomen te worden.

In casu is dit absoluut niet het geval geweest, gelet op de zeer korte termijn waarin de bestreden beslissingen werd genomen door de verwerende partij.

De schending van het redelijkheidsbeginsel is duidelijk.

Conform de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dient er immers vanuit te worden gegaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing rekening zal houden met alle elementen van het dossier, hier adequaat rekening mee moet houden en hier ook op zal antwoorden / motiveren.

Uit de betreden beslissing blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing heeft genomen zonder een adequate of recente stand van zaken en aldus duidelijk de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft overtreden.

De miskennis van al deze gegevens maakt een schending uit van de hierboven aangehaalde rechtsregels, beginselen en principes.

De kwestieuze beslissing dient bijgevolg geheel vernietigd te worden.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 12 januari 2024, een document met daarop uitleg voor nieuwe ouders en inlichtingen voor de burgerlijke stand, de geboorteakte van A.Y., een schrijven van WGC D. Z. K. van 9 november 2023 en een uitnodiging voor een zitting van de familierechtbank van 20 februari 2024 (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet en artikel 50 van het vreemdelingenbesluit aangezien hij verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze onderscheiden bepalingen zou schenden.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.4. Volgens het vertrouwensbeginsel moet worden vermeden dat aan de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, wordt tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Opdat er van een schending van het vertrouwensbeginsel sprake zou kunnen zijn, moet de verzoekende partij minstens aannemelijk maken dat de verweerder bij haar een rechtmatig vertrouwen heeft gewekt (RvS 26 maart 2021, nr. 250.232). Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

3.5. De zorgvuldigheidsplicht legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

3.6. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. Waar verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De eventuele schending van de materiële motiveringsplicht vergt bovendien een onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht, die ook geschonden wordt geacht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. De thans bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 43 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Hoewel het *in casu* een gezinsherenigingssituatie in functie van een statische Belg betreft, dient erop te worden gewezen dat artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). In deze bepaling van de richtlijn wordt verduidelijkt dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van betrokkene, dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dient te vormen. Een loutere strafrechtelijke veroordeling volstaat niet (HvJ 13 september 2016, Rendon Marin, nr. C-165/14), maar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling kan relevant zijn voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (HvJ 27 oktober 1977, Bouchereau, nr. C-30/77), met name wanneer er gevaar bestaat voor recidive (HvJ 22 mei 2012, P.I., nr. C-348/09). Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, CS, nr. C-304/14). Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. t. Verenigd Koninkrijk, §63).

3.10. In een eerste middelenonderdeel richt verzoeker zich op de openbare-orde overwegingen uit de bestreden beslissing. Verzoeker is immers van oordeel dat hij geen ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 2015 op het Belgische grondgebied verblijft. Verzoeker werd op 1 juli 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart op basis van gezinshereniging met zijn Belgische huwelijkspartner (zie punt 1.2.). Op 26 februari 2020 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 2 jaar met probatie-uitstel voor 5 jaar *“uit hoofde van verkrachting met behulp van geweld te hebben gepleegd, zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, die gepleegd werd op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar niet had bereikt meer volle tien jaar oud was, (...), met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten de stiefvader; en van aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of gepleegd te hebben op de persoon of met behulp van de persoon van een kind beneden de volle leeftijd van zestien jaar, met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten als stiefvader, (...).”* De gemachtigde van de staatssecretaris trof naar aanleiding van deze veroordeling op 27 juli 2021 een beslissing tot beëindiging van het verblijf (zie punt 1.5.). De gemachtigde van de staatssecretaris trof bovendien op 12 april 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van tien jaar (zie punt 1.6.).

3.12. Verzoeker is in de eerste plaats van oordeel dat het gevaar voor de openbare orde niet langer actueel is omdat de correctionele veroordeling door het Hof van Beroep te Gent reeds dateert van 5 jaar geleden.

3.13. De Raad merkt op dat uit het enkele gegeven dat de aangehaalde veroordeling door het Hof van Beroep te Gent reeds 5 jaar oud is, niet zonder meer worden afgeleid dat het gevaar voor de openbare orde geweken zou zijn. In de beslissing wordt in dit verband niet enkel gewezen op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat verzoeker gedurende 10 jaar uit zijn rechten werd ontzet, maar ook naar het feit dat de Belgische minderjarige referentiepersoon *“dient beschermd te worden voor het gedrag van haar vader”*. Hierbij wordt gewezen op het manipulatieve karakter van verzoeker en de effecten die zijn pervers en onverantwoordelijk gedrag hebben gehad op zijn gezin en zijn slachtoffers. Zoals hierboven aangegeven is de dreiging voor de openbare orde in sommige gevallen, omwille van de ernst van de feiten, blijvend actueel. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds gesteld dat daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige als ernstige redenen van openbare orde kunnen worden gekwalificeerd (HvJ arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09).

3.14. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het verloop van het probatie-uitstel en zijn correcte aanwezigheid op de afspraken bij de psychologe (Verzoekschrift, bijlage 6), wijst de Raad erop dat het huidige positieve verloop van zijn probatie-traject – waarbij hij trouwens niet aantoonde dat hij deze gegevens ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd – inhoudt dat het risico op recidive zou zijn geweken en de bedreiging voor de openbare orde niet langer actueel zou zijn. Het loutere feit dat verzoeker zich houdt aan zijn verplichtingen in het kader van zijn probatiemaatregel, doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten en wijst niet op een verandering van zijn ingesteldheid.

3.15. Verzoeker voert voorts aan dat hij is verhuisd om zijn ex-partner en haar kinderen de nodige ruimte en rust te gunnen. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker enerzijds stelt dat hij zijn gezin rust wil gunnen, maar anderzijds stelt dat hij stappen onderneemt om via de familierechtbank een omgangsregeling met zijn dochter te bekomen, waardoor er opnieuw contacten zouden ontstaan met een minderjarig meisje die in het verleden aanleiding hebben gegeven tot het plegen van strafbare feiten. Betreffende de procedure voor de familierechtbank stelt verzoeker bovendien dat tot op heden noch de jeugdrechtbank, noch de Procureur des Konings in het dossier betrokken werden. Hieruit zou volgens hem blijken dat hij geen actueel gevaar meer vormt. De Raad ziet echter niet in welk verband er bestaat tussen de partijen in de procedure voor de familierechtbank en het actueel karakter van het gevaar dat uitgaat van verzoeker.

3.16. Ten slotte wijst verzoeker op de verschillende opleidingen die hij heeft genoten, zowel in Irak als België, en op verschillende jobs die hij heeft uitgeoefend, om aan te tonen dat hij geen ernstig en actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze gegevens op een nuttig tijdstip aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis werden gebracht, zodat de laatstgenoemde hiermee geen rekening kon houden. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris dus geen onzorgvuldigheid verwijten of een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aantonen doordat met deze elementen geen rekening zou zijn gehouden. Bovendien laat verzoeker ook bij zijn verzoekschrift na om stukken neer te leggen waaruit blijkt dat verzoeker verschillende opleidingen heeft genoten en verschillende jobs heeft uitgeoefend in België. Verzoekers loutere bewering doet dan ook geen afbreuk aan de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris waar die oordeelt dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

3.17. In een volgend middelenonderdeel gaat verzoeker in op zijn huidige relatie met mevr. A.T.A.R., die ondertussen bevallen is van een zoon op 21 februari 2024. Verzoeker beweert dat verweerder geen enkele rekening heeft gehouden met het feit dat zijn partner zwanger was.

In de bestreden beslissing wordt betreffende dit ‘gezinsleven’ het volgende gesteld:

“Hij zou bovendien ook nieuwe partner hebben van Iraakse nationaliteit. meer bepaald A.(...) T.(...) A.(...) R.(...) (RR (...)). Mevrouw zou ook zwanger zijn. ter staving daarvan werd een echo aan het dossier gevoegd. Uit de toegevoegde kopie kan evenwel niet blijken van wie een echo genomen werd en dus wie de moeder. In kwestie zou zijn, noch blijken er andere gegevens op te staan. Meneer zou de vader zijn van het ongeboren kind, maar ook dat kan heden op geen enkele wijze worden vastgesteld. Hoe dan ook wordt betrokkene persoonlijke gezinsleven ondergeschikt geacht aan het vrijwaren van de openbare orde. De relatie, voor zover zij daadwerkelijk een relatie zouden onderhouden (daarvan ligt geen enkel bewijs voor en betrokkene is nog steeds met mevr. L.(...) gehuwd) lijkt ook pas te zijn ontstaan op een moment dat betrokkene reeds zijn verblijfsrecht was verloren en het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Zowel betrokkene als mevrouw zijn van Iraakse nationaliteit. Het gegeven dat zij elkaar opzochten na jarenlang verblijf, bevestigt ook wel de omgang met andere Iraakse mensen in het ons land en de verbondenheid met het land van herkomst. Voor zover zij wel degelijk een relatie zouden onderhouden en een gezinsleven zouden willen opbouwen samen, dient opgemerkt te worden dat mevrouw er uiteraard in eerste instantie niet toe wordt verplicht om het Rijk te verlaten - zij behoudt immers haar verblijfsrecht, maar dat zij er wel samen kunnen voor kiezen hun hun

gezinsleven in het land van origine op te bouwen, of elders alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Uit niets blijkt dat zij daar niet toe in staat zouden zijn, voor zover zij dit zouden wensen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hield de gemachtigde van de staatssecretaris dus wel degelijk rekening met het feit dat mevr. A.T.A.R. zwanger was. Er wordt dus wel degelijk een afweging gemaakt aangaande de nieuwe voorgehouden gezinssituatie van verzoeker. De Raad wijst er bovendien op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door het gezinsleven van verzoeker met zijn huidige partner, en hun ondertussen geboren kind, niet als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen. Verzoeker beschikt thans immers niet over een legaal verblijf. Formeel is hij bovendien thans nog gehuwd met de moeder van zijn Belgische minderjarige dochter, maar hij woonde voor zijn opsluiting blijkbaar samen met zijn vriendin in Lier die hij heeft bezwangerd nadat hij reeds een inreisverbod van tien jaar opgelegd had gekregen. Verzoeker kan dus bezwaarlijk voorhouden dat hij een ‘duurzame’ relatie heeft ontwikkeld. Bij afwezigheid van een beschermenswaardig gezinsleven kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Conform de rechtspraak van het EHRM stipt de Raad aan dat verzoeker op de hoogte diende te zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven met zijn huidige vriendin en hun, bij de aanvraag, ongeboren kind van bij de aanvang onzeker was omwille van zijn onregelmatige verblijfssituatie, waardoor het treffen van een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden strijdig kan worden geacht met het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108). Ook waar verzoeker aanhaalt dat hij nog geen band heeft kunnen opbouwen met zijn pasgeboren zoon, wijst de Raad op het feit dat verzoeker reeds wist hoe precair zijn verblijfssituatie was alvorens hij zijn nieuwe Irakese vriendin zwanger maakte. Het belang van de overheid bestaat in de handhaving van de openbare orde door de verblijfsreglementering te handhaven en verwijderingsmaatregelen te treffen in geval van onregelmatig verblijf. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn verwijdering van het grondgebied, onder andere omwille van zijn illegale verblijfssituatie en zijn veroordeling wegens ernstige zedenfeiten, disproportioneel zou zijn aan zijn prille en uiterst precaire gezinsleven met zijn nieuwe Iraakse vriendin en hun kind.

3.18. Verzoeker voert in een volgend middelenonderdeel de schending aan van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. De relevante bepalingen uit dit artikel luiden als volgt:

“(…)

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

*2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.
(…)”*

Verzoeker betoogt in zijn middel dat hem de mogelijkheid werd ontnomen om binnen de wettelijk voorziene termijn van drie maanden bijkomende stukken neer te leggen met het oog op het onderzoek ‘ten gronde’ van zijn aanvraag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er naar aanleiding van verzoekers aanvraag (bijlage 19ter) van 19 december 2023 reeds op 12 januari 2024 een eerste weigeringsbeslissing werd getroffen die nadien werd ingetrokken en werd vervangen door de thans bestreden beslissing van 21 februari 2024. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schendt of dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig gehandeld heeft. In de aanvraag wordt inderdaad vermeldt dat verzoeker een termijn van drie maanden (uiterlijk tot 20 maart 2024) had om bewijzen voor te leggen van een affectieve en/of financiële band met zijn minderjarige dochter. De bestreden beslissing werd genomen op 21 februari 2024, dus voor het verstrijken van die drie maanden. De uitkomst van de bestreden beslissing was echter niet afhankelijk van het al dan niet voorhanden zijn van die bewijzen van een affectieve en/of financiële band tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind, want ze werd genomen op basis van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bovendien geen bijkomende elementen of stukken bij zijn verzoekschrift bij, die niet aan het onderzoek onderworpen geweest zijn en die van aard hadden kunnen zijn om de besluitvorming te beïnvloeden. De Raad merkt ten slotte nog op dat verzoeker wel degelijk nog stukken heeft aangeleverd na het indienen van zijn aanvraag, meer bepaald de echo van zijn tweede kind, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover gemotiveerd heeft in de bestreden beslissing (zie punt 3.17.).

3.19. Waar verzoeker aanvoert dat ook artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden werd, dat bepaalt dat *“rekening (wordt) gehouden met het geheel van de elementen van het dossier”*, verzuimt hij concreet uiteen te zetten met welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.20. Ook bij de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet toont verzoeker niet aan met welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden.

Bovendien blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen die in voormeld wetsartikel werden opgesomd:

“Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Zoals reeds aangehaald werden deze elementen ook reeds allen besproken in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en in de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 08.09.2023 en zijn heden geen nieuwe elementen gekend die wijze op een mate van integratie dat het nemen van huidige beslissing zou kunnen verhinderen.”

3.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het redelijkheids-, vertrouwens-, rechtszekerheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN